

РЕШЕНИЕ

№ 4026

гр. София, 18.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 15.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **2068** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.186, ал.4 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк]бл.198 ап.53 срещу ЗАПОВЕД за налагане на принудителна административна мярка №ФК-С937-0455481 от 15.02.2021г. на Началник отдел „Оперативни дейности“-ГУ“ФК“ при ЦУ на НАП -С., с която е постановено запечатване за срок от 14 дни на търговски обект „Дюнер „С.““, находящ се в [населено място] [улица].

По изложените в жалбата съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, се моли същата да се уважи. Не се оспорва фактическата обстановка, изразяваща се в неиздаден касов бон за закупен 1 бр.дюнер, но се сочи, че с деянието няма да се засегнат особено важни обществени и държавни интереси, за да се наложи процесната мярка. В този аспект се твърди, че мярката е в нарушение на принципа за съразмерност, както и заповедта не е съобразена с целта на закона. Относно срока на наложена ПАМ - също се визира, че мотивите на ответника са общи и бланкетни. Соочи се, че не следва мярката да има характер на санкция. Подчертава се, че при преценката за срока също не са взети предвид стойността на покупката, броя на посетителите и вида на търговския обект. С оглед изложеното – се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание –жалбоподателят се представлява чрез управителя си Б. М. и поддържа жалбата си.

Ответната страна, чрез юрк.П., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се

отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, в срок е /от 25.02.2021г. при връчване от 16.02.2021г./, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

На първо място се установява, че заповедта е постановена от компетентен орган. Същата е издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП-С. /Л. Х./ на основание чл.186 и чл.187 от ЗДДС като съгласно първата разпоредба заповедта се издава от орган по приходите или от упълномощено от същия лице. Видно от ЗНАП –чл.7 т.3 началниците на отдели са органи по приходите, поради което се прави извода, че въз основа на закона –ответникът е компетентен да издаде оспорената заповед. Отделно към преписката са представени заповед №3ЦУ-1148 от 25.08.2020г. на ИД на НАП, която е приложена на л.17 по делото и видно от която ИД на НАП упълномощава в т.1. началниците на отдели „ОП“ да издават процесната ПАМ /изменена със заповед №3ЦУ-1157 от 28.08.20г./, както и заповед №3766 от 25.09.2019г. за преназначаването на Х. на длъжността- л.19.

При последваща проверка за законосъобразността на заповедта, СЪДЪТ не констатира в производството, да има допуснато процесуално нарушение. Заповедта е мотивирана. В същата са изложени фактически основания -посочено е, че на 05.02.2021г. в 15,00ч. е извършена проверка на търговския обект, стопанисван от търговеца и представляващ дюнерийница като за закупения 1бр.дюнер на стойност 6,20лв. не е издаден касов бон. Установено е също, че има работещо фискално устройство, като след разпечатване на КЛЕН за деня продажбата не е отразена. Съответно е посочена, че фактическата наличност е 137,20лв., а разчетената касова наличност е 56лв. като не е дадено обяснение за това от установеното в обекта лице Р. Ф., който е посочил в обясненията си, че не е издал касов бон. Обобщено е в заповедта, че е допуснато нарушение на чл.118, ал.1 от ЗДДС, която вменява задължения за търговците да отчитат извършените покупки чрез ФУ и да издават касов бон. Визирано е, че нарушението е установено от протокола за проверка, поради което е наложена мярката на основание чл.186, ал.16.“а“ от ЗДДС –запечатване на обекта за срок от 14 дни. Касателно продължителността на срока –има изложени от ответника изрични мотиви, че същият е съразмерен на тежестта на деянието, както и е съобразен с целта, вложена от законодателя –да има превенция, да се преустанови лошата практика и търговецът да промени поведението си. Допълнено е, че регламента в нормата на чл.118, ал.1 от ЗДДС е доразвит в чл.25, ал.1 на Наредба №Н-18/13.12.2006г., видно от който - фискална бележка следва да се издаде при извършване на плащането. Отражено е, че жалбоподателят подада в обхвата на чл.3, ал.1 от Наредбата, поради което същият е длъжен при направената покупка да издаде фискален бон.

СЪДЪТ констатира, че изложената правна рамка не е спорна за страните вкл. за жалбоподателя, който не оспорва извършеното деяние. Следва да се посочи, че съдът е указал на оспорващия доказателствената тежест вкл. ако твърди, че е издал касов бон да го установи или че не е извършена покупката, за което доказателства не са ангажирани. Указано е, че обясненията на Р. Ф. на основание чл.171, ал.1 вр. с чл.43 от АПК ще се ползват като доказателство. Също така трябва да се има предвид, че с жалбата – оспорващата страна не отрича, че не издала касов бон за извършената

покупка. Следователно безспорно по делото е доказано от ответника на база представените писмени доказателства, че касов бон от работещото касово устройство не е издаден за направената покупка. Установена е разлика и в касовата наличност т.е. издадени касови бонове има едва за една трета от установената фактическа наличност, за което няма обяснения или доказателства. Напр., че има оставена сума за продукти, оборотни пари от сутринта и т.н.. Неотнормисими са възраженията, че е следвало да се прецени вида на обекта или стойността на покупката- това не е елементи от фактическия състав, тъй като не са включени от законодателя в материално-правната норма.

СЪДЪТ не споделя и довода на страната, че няма конкретни мотиви вкл. и касателно срока. Максималният срок по чл.186, ал.1 от ЗДДС е 30 дни, поради което съдът намира срока от 14-дни за обоснован. Същият не зависи от стойността на покупката и от това дали деянието за първи път или системно е извършено от търговеца. Безспорно затварянето на обекта ще има отражение върху дейността на субекта, но този ефект ще се прояви и при налагане на ПАМ за минимален срок. Видно от протокола – има несъответствие между отчетените продажби, касовата наличност и въведените средства, което е индигия за липса на финансова дисциплина при търговеца включително и поради това, че за посочените разминавания няма обяснение. Касае е се за конкретна преценка и съставът намира, че ответникът я е направил. Съдът следва да посочи и решения на състава за подобно мотивиране на срока /което не се разглежда като процесуално нарушение/- напр. решение №7722 от 18.12.2018г. по адм.дело №13965/2017г. оставено в сила с решение №13605 от 14.10.2019г. по адм.дело №3797/2019Г- Ю. на ВАС.

На последно място трябва да се има предвид, че заповедта е съобразена и с целта на закона. Същата не е репресия по отношение на търговеца, а налагането и възпитаването на финансова дисциплина. Последната се изразява в спазването на фискалните правила и задължението да се отчита всяка една продажба независимо от стойността ѝ. Органите на НАП не могат да осъществяват постоянен контрол по отношение на търговията, но с налагането на процесната ПАМ и привикването на търговеца към идеята, че правилата по отношение на оборота, следва да се зачитат, ще се постигне именно посочената цел. Ето защо налагането на ПАМ, макар да се свързва с конкретно противоправно поведение на търговеца, водещо до засягане на фиска-акцента не е върху последното, а е постигането на превенция. В действителност -затварянето на обекта пряко рефлектира в сферата на търговеца и е сигнал, че при подобно неиздаване на касов бон за извършените в обекта продажби /независимо на каква стойност и за една или няколко покупки/ – ще последва същата мярка. По този начин търговецът най-осезаемо може да промени за бъдеще поведението си. Не е достатъчно да има предупреждение или налагане на санкция по ЗАНН, законодателят е преценил, че мярката, която следва да се наложи е именно затваряне на обекта. С тази мярка се дава сигнал и по отношение на останалите търговци, че при неспазване и от тяхна страна на правилата по наредбата – мярката ще се отрази и в тяхната сфера. Тази мярка макар и тежка– е преценено, че постига в цялост целта си и ефекта да бъде катаризатор на поведението на самия търговец и на останалите участващи в оборота.

Следователно –заповедта е постановена от компетентен орган, процесуално и материално-законосъобразна. Същата съответства и с целта на закона. Не се установи мярката да е предприета по преследване на друга цел.

ВОДИМ СЪДЪТ

Съдия: